

Mats Strandberg Sofia Falkenheim

MONSTRET I NATTEN

På dansk ved Birgitta Gärtner

Alvilda

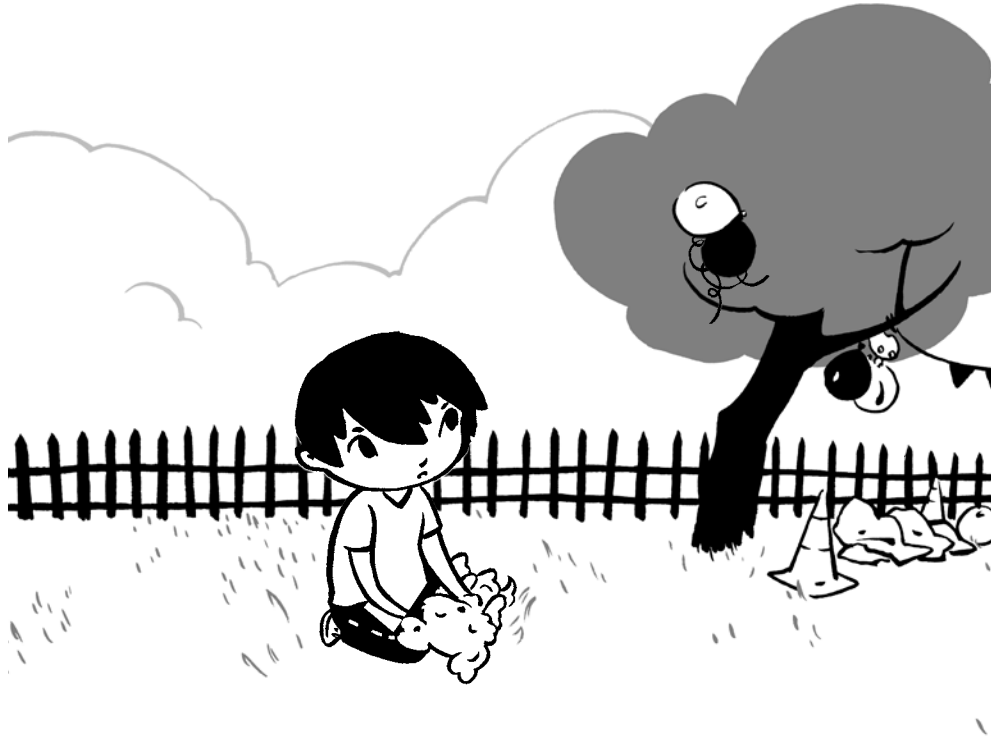
1

Jeg blev et monster på min niårs fødselsdag.
Selvom jeg ikke rigtig forstod det, da det skete.

Jeg hedder Frank Steen, og det skete under en fest i vores have.

Min familie boede i en kedelig lille by, som hedder Skørup. Jeg havde aldrig før haft nogen rigtige hemmeligheder. Det skyldtes sikkert, at jeg ikke havde nogen venner at lave hemmelige ting sammen med.

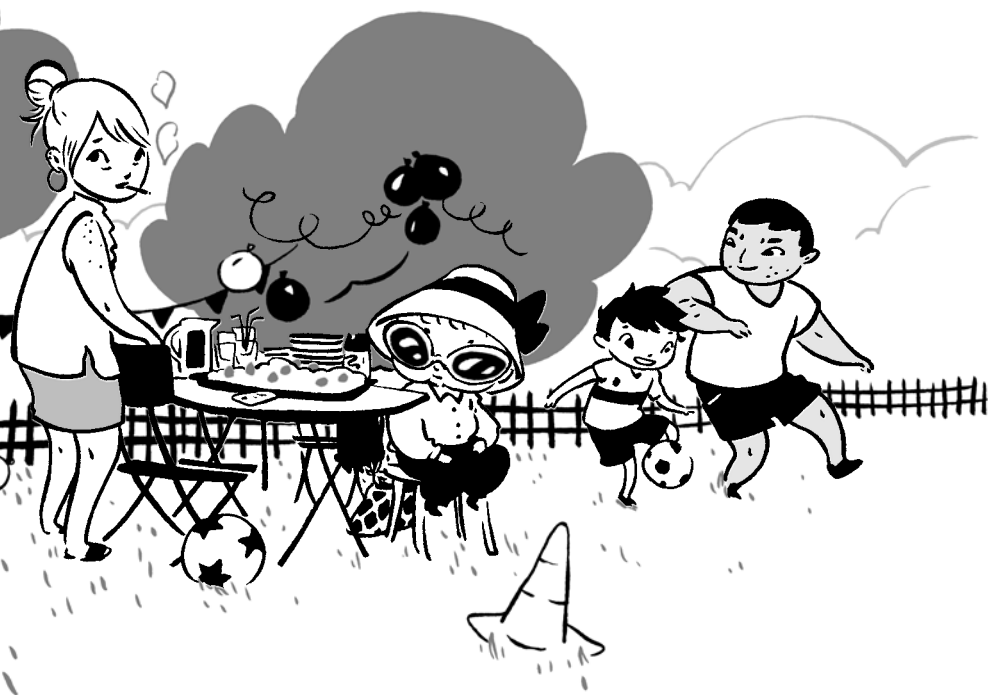
Jeg trøstede mig med, at jeg havde mine bøger i stedet for. De var nærmest en slags venner. Måske endda bedre end venner. Der skete aldrig noget i

virkeligheden, der var lige så spændende som det, der skete i bøgerne. Det var i hvert fald det, jeg troede, indtil jeg fyldte ni.

Min mor, Mari, havde bagt en kæmpe stor og ret grim kage i en bradepande og hængt balloner op i haven. Min far, Kjeld, havde planlagt, at vi skulle lege nogle lege, som han selv var vild med, da han var barn. Som sækkevæddeløb.

”Det bliver sjovt, Frank,” sagde han hele tiden.
”Tror du ikke?”

Jeg var nødt til at svare ja, så han ikke blev ked af det. Men den slags lege var i virkeligheden slet ikke noget for mig. De mindede alt for meget om sport. Min far glemmer tit, at det ikke er alle, der er ligesom ham og Oliver, der synes, at sport er det sjoveste og vigtigste i hele verden. Oliver er min lillebror og den mest irriterende person i verdenshistorien.

Men det viste sig, at jeg slet ikke behøvede at lege de der lege. Der kom nemlig næsten ingen

til min fest. Kun min mor og far og Oliver. Og så Alice, som var en dame, der boede i huset ved siden af vores, og hendes hund Uffe. Der kom ingen fra min klasse, selvom min mor havde sendt invitationer til dem alle sammen. Sækkene til sækkeløbet blev liggende på græsset, tomme og ubrugte.

Det værste var, at min mor og far syntes, det var synd for mig, og gjorde alt, hvad de kunne, for at jeg ikke skulle blive ked af det.

Min mor sagde hele tiden, at ”de alle sammen sikkert gerne ville være kommet, men det er jo svært om sommeren, hvor folk er ude og rejse, og ... bla bla bla”. Som om jeg troede på det.

Og Oliver grinede og himlede med øjnene, for han forstod godt, hvorfor der ikke kom nogen. Han havde selv masser af venner. De ringede hver dag og kom og bankede på og ville have ham med ud og lege.

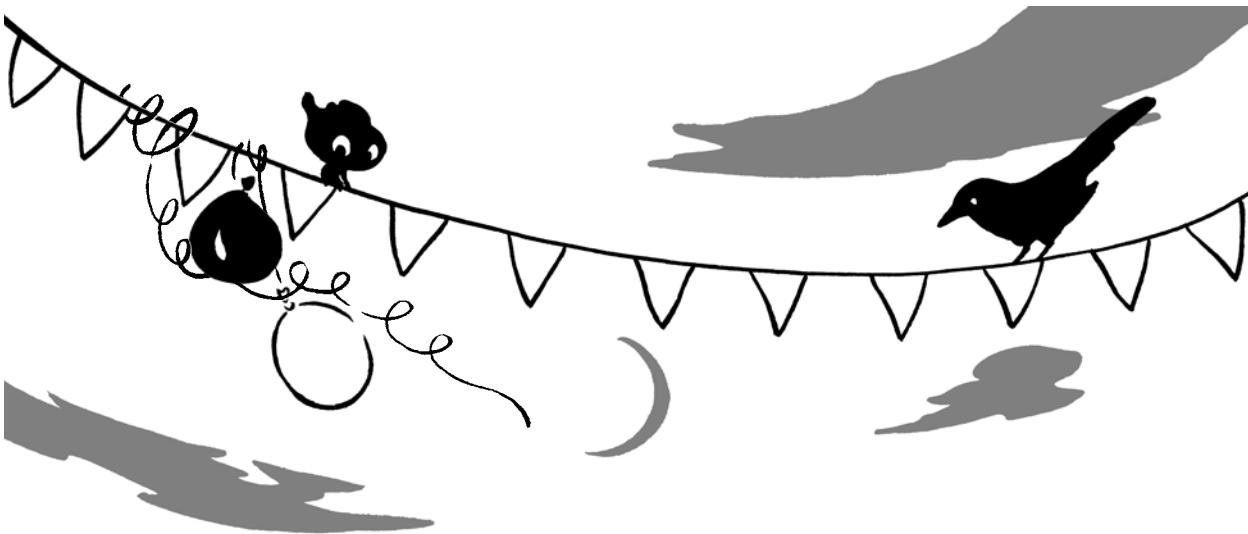
Alice sad og smilede stille til mig, som om hun forstod præcis, hvordan jeg havde det. Det gjorde hun tit. Det smil fik mig til at tænke, at jeg elskede Alice. Men det sagde jeg selvfølgelig ikke. Det ville være pinligt. Vi var jo ikke i familie eller noget. Hun boede bare i nabohuset.

Hendes hund Uffe var lige så glad, som den

plejede. Alice sagde tit, at Uffe var verdens dårligste vagthund, og det var sikkert rigtigt. Uffe kunne nemlig lide alle. Han løb hen til hvem som helst og smed sig ned på ryggen for at blive kløet på maven.

Jeg ved ikke, hvad Uffe var for en race. Hans pels var så tyk og lodden, at man fik lyst til at bore fingrene dybt ned i den og mærke alt det pjuskede og bløde. Man siger, at hunde nedstammer fra ulve, men det var ret svært at forstå, når man så Uffe.

Jeg spurgte Alice, om jeg måtte give Uffe lidt kage, og det fik jeg lov til. Jeg tog et ret stort stykke i hånden og holdt det frem mod ham. Uffe blev så ivrig, at han kom til at bide mig i fingeren. Der kom endda en dråbe blod. Den voksede til en rød plamage, som dryppede ud over kagen, men jeg kunne slet ikke mærke noget. Alice så ret bekymret ud.

”Det gør ikke noget,” sagde jeg. ”Virkelig. Jeg mener det.”

Jeg syntes faktisk, det var mest synd for Uffe. Jeg vidste jo, at han ikke havde bidt mig med vilje. Han hang med ørerne og bøjede hovedet. Han så virkelig ud til at skamme sig.

Jeg fik plaster på, og så glemte jeg alt om det. Dengang vidste jeg jo ikke, at mit liv fuldstændigt ville ændre sig. Jeg havde ingen anelse om, at der fandtes en hemmelig verden, og at jeg snart skulle lære den at kende.